

Зашто треба бити пристрасан по питању Украјине

Пише: Иван Вукадиновић
уторак, 15 април 2014 14:39

Да се приметити да сам пристрасан у вези догађаја у (бившој) Украјини, да ми није свеједно, нити желим глумити објективност. Као, уосталом, и многи други Срби. Сада ћу објаснити своје разлоге.

Део разлога свакако се односи на стил и културу власти, и мени је много ближа руска од америчке. То је стил који се не стиди своје (империјалне) моћи, Јулијус Евола би такав стил владавине назвао вирилност (мужевност). То није политика која ће се скривати иза компромитоване Нобелове награде за мир. Ако се и употреби хуманитарна реторика, то је уз нескривени цинизам: тражили сте, гледајте – „мирне демонстранте“! Много искреније од америчког глуматања. Таква је политика Владимира Путина. Но, ја сам свестан да неке то није довољан разлог, да му је „све то исто“ или да чак више воли онај други стил. Па, и такав би могао наћи разлога да подржи проруску страну.

Да бисмо погледали зашто, вратимо се у Србију. Тачно је да се многим није свидело оно што је радио „режим Слободана Милошевића“, уосталом и ја сам демонстрирао против истог. Мало ко је могао подржати верзију како је „мали Марко носио гајбице“, па је стекао шта је све стекао... Тачно је и да је Милошевићева национална и спољна политика допринела паду економије. Била је то политика која није ризиковала када је требало ризиковати, касније се јогунила да би на крају „све признала“, па су многи имали разлога да се сматрају изданим.

Међутим! Индустијска производња сада је нешто мања него пред фамозни 5. октобар, а значајно је мања него пре НАТО агресије! Када су ти подаци предочени у једној

Зашто треба бити пристрасан по питању Украјине

Пише: Иван Вукадиновић
уторак, 15 април 2014 14:39

емисији, НАТО лобиста Јелена Милић је лаконски одговорила: „Па шта, свуда у свету је тренд деиндустријализације.“ Запамтите тај лаконски стил... А што се тиче националне политике, јасно је да она није баш у свему попуштала. Да није тако не би се много година касније грчевито држали за две Слобине тековине – Дејтонски споразум и Резолуцију 1244.

Исто тако, тешко да би неко могао подржати лични стил Виктора Јануковича, видљив када је овај свргнут. Огромне виле, златни намештај, чак таква иживљавања као што су златни хлебови... Ипак је тај Јанукович успео да обезбеди 30 милијарди повољних кредита из Русије и Кине, јефтин природни гас и друге аранжмане који би одговарали посрнулој украјинској привреди. Тачно је да је ова помоћ политички условљена, па шта!? Да ли неко можда мисли да Запад своју „помоћ“ не условљава политички?!

Са друге стране, како се пучем докопао власти премијер Јацењук (коме газда Викторија Њуланд тела 'Јац') је прихватио аранжман са ММФ-ом који Јанукович није хтео да прихвати. Сада ће цех платити грађани кроз скупљи гас, смањење пензија, укидање социјалних служби (здравство, просвета...) и остале форме добро познатог „стезања каиша“. Јац је лаконски рекао како је те „реформе“ ионако требало одавно спровести. Да ли вам је то можда познато? „Радници су одавно изгубили своја радна места, само што то до сада нису знали.“ – Ћинђић, доктор Зоран, или неко његов, није више ни битно...

Када је широм истока и југа бивше Украјине почео свенародни покрет против такве пучистичке власти, њеног робовања ММФ-у, ЕУ и Америци, истакнуте су многобројне заставе међу којима су уочљиве оне совјетске и наранцасто-црне (лента Светог Ђорђа – поштовани симбол руске војске и Црвене армије, симбол победе над фашизмом). Тиме је народ рекао шта мисли не само о пучистичким властима, него и о онима који су разбили

Зашто треба бити пристрасан по питању Украјине

Пише: Иван Вукадиновић
уторак, 15 април 2014 14:39

Совјетски Савез што је, према речима самог Путина, била највећа геополитичка катастрофа XX века.

Није реч само о неким тамо „сепаратистима“, који су можда инструментализовани зарад империјалних амбиција Русије, како ће рећи на „демократском“ Западу. Реч је о систему који у барем једној земљи већ дуго постоји. Белорусија развија свој облик социјализма, и то већ деценијама. Животни стандард у Белорусији је већи него у Украјини (и већи него у Србији).

Приметимо и да је Белорусија најближи (географски и институцијално) руски савезник. А тај савезник не само да развија систем различит од руског (у Белорусији нема тајкуне), него има и харизматичног лидера Лукашенка који је неколико пута знао и да се успротиви Путину. Да ли Америка толерише да њени „савезници“ (вазали) развијају сопствени систем и имају јаке лидере?!

Дакле, ако Јанукович није могао да одоли злоупотреби власти и клептократији, можемо се надати да ће неки нови лидери Малорусије знати да се паметније поставе. У сваком случају, већ само одбијање рецепата ММФ-а и улоге европејске колоније нешто значи. То је отпор систему у којем је човек сведен на „тржишни субјект“, где постоји једино као задужени потрошач или радна снага стављена на лизинг (ако има среће, у супротном је као незапослени на пушингу). То је разлог зашто се ваља супротставити покушајима извиканих „реформи“ и подржати праву револуцију која се сада одвија на просторима Донбаса, и коју желе да угуше тенковима (у демократорском стилу Бориса Јелцина који је тенковима напао Думу).

([Евроазија.инфо](#))